

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 31S/105/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5021200256
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5021200256.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako správny súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vargovej (sudkyňa spravodajkyňa) a členov senátu JUDr. Martiny Mochnáčovej a JUDr. Jozefa Šuleka, v právnej veci žalobcu: Združenie domových samospráv, o. z., so sídlom Bratislava, Rovniankova č. 1667/14, IČO: 31 820 174, práv. zast.: Tkáč & Partners, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Košice, Hrnčiarska č. 29, proti žalovanému: Okresný úrad Martin, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií, so sídlom Martin, Námestie S. H. Vajanského č. 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č. s. OU-MT-OCDPK-2021/002837 zo dňa 15.03.2021, takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného úradu Martin, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií Č. s. OU-MT-OCDPK-2021/002837 zo dňa 15.03.2021 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Správny orgán prvého stupňa - mesto Martin, Špeciálny stavebný úrad rozhodnutím č. ŠSÚ-42705/156197/2020 zo dňa 26.11.2020 nepriznal žalobcovi postavenie účastníka konania v správnom konaní vo veci vydania stavebného povolenia dopravnej stavby „Doplnenie a úprava existujúceho parkoviska, ul. V. Šípoša, Martin“. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán konštatoval, že listom zo dňa 06.08.2020 oznámil účastníkom konania a dotknutým orgánom začatie stavebného konania. V priebehu stavebného konania bolo stavebnému úradu dňa 17.08.2020 doručené podanie žalobcu, v ktorom sa domáhal postavenia účastníka stavebného konania v zmysle § 59 ods. 1 písm. c) stavebného zákona ako dotknutá verejnosť v zmysle § 24 ods. 2 zákona EIA č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon EIA“). Stavebný úrad listom zo dňa 23.09.2020 oznámil žalobcovi s poukazom na ust. § 14 Správneho poriadku začatie správneho konania vo veci nepriznania postavenia účastníka stavebného konania, a to z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok. Vyzval žalobcu, aby v lehote 7 dní odo dňa doručenia písomnosti sa vyjadril k dôvodom jeho vylúčenia zo stavebného konania. Žalobca vo svojom vyjadrení doručenom správnejmu orgánu prvého stupňa dňa 25.09.2020 uviedol, že je účastníkom konania podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s § 178 ods. 3 a § 7 ods. 1 Správneho súdneho poriadku ako neštátny subjekt kontroly zákonnosti verejných záujmov životného prostredia. Správny orgán prvého stupňa po citácii ustanovení § 7 ods. 1, § 178 ods. 3 Správneho súdneho poriadku, ust. § 14 ods. 1, 2 Správneho poriadku konštatoval, že znakom účastníka konania je hmotnoprávny pomer k veci, ktorá je predmetom konania. Správny orgán je povinný spresňovať okruh účastníkov počas celého konania.

Povinnosťou je dodržiavanie určitých lehôt, povinnosť navrhnuť dôkazy, ktoré sú mu známe, predložiť listiny potrebné

na dôkazné konanie, strpieť miestnu obhliadku, dostaviť sa na predvolanie správneho orgánu, doplniť náležitosti podania predpísané právnymi normami. Pre realizáciu uvedených práv a povinností sa predpokladá aktivita účastníka konania. Účastník konania môže samostatne konať v takom rozsahu, ako má spôsobilosť, vlastnými úkonmi nadobúdať práva a brať

na seba zodpovednosť. Ďalej v odôvodnení rozhodnutia po citácii ust. § 59 ods. 1 písm. c) stavebného zákona a ust. § 24 ods. 2 zákona EIA správny orgán prvého stupňa konštatoval, že na základe vyššie uvedeného ako aj zhodnotením zistených skutočností dospel k záveru, že žalobca v predmetom stavebnom konaní nespĺňa zákonné podmienky účastníka konania v zmysle ust. § 59 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, ktorým toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu. Nakoľko dopravná stavba, ktorá je predmetom stavebného konania, svojim rozsahom nespĺňa kritériá posudzovania podľa zákona EIA, žalobcovi nemožno priznať postavenie účastníka konania.

2. Žalovaný rozhodnutím Č. s. OU-MT-OCDPK-2021/002837 zo dňa 15.03.2021 odvolanie žalobcu zamietol a odvolaním napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia po stručnom opise priebehu administratívneho konania a obsahu odvolania žalobcu konštatoval, že Správny poriadok síce vymedzuje, kto je účastníkom konania, ale odpoveď na to, na koho sa táto definícia vzťahuje, dávajú predpisy hmotného práva. Až z týchto predpisov vyplýva okruh osôb, ktoré sú alebo ktoré sa môžu stať nositeľmi práv a povinností, o ktorých správny orgán rozhoduje. Špeciálne kritériá obsahujú osobitné predpisy. Tieto osobitné predpisy majú v aplikačnom procese prednosť pred všeobecnou úpravou obsiahnutou v Správnom poriadku a na túto skutočnosť poukazuje ust. § 140 stavebného zákona. Nestačí dôvodiť tým, že vydané rozhodnutie sa dotkne konkrétnej osoby len nepriamo, napríklad, že zasiahne len záujem osoby alebo oprávnený záujem, teda v tomto prípade bližšie nešpecifikovaný environmentálny záujem. Ten, kto tvrdí, že sa s ním v konaní má jednať ako s účastníkom konania, musí špecifikovať svoje právo, ktoré môže byť potenciálne zasiahnuté rozhodnutím a svoje tvrdenie oprieť o konkrétne skutkové dôvody. Odvolateľ nijakým hodnoverným spôsobom nepreukázal, že by jeho vlastnícke alebo iné práva k susedným pozemkom a stavbám mohli byť rozhodnutím správneho orgánu priamo dotknuté a ani nešpecifikoval, ktoré práva môžu byť stavebným povolením dotknuté. Odvolateľovi v predmetom stavebnom konaní vydaním stavebného povolenia nebudú v žiadnom prípade reálne zasiahnuté práva, ktoré mu vyplývajú z hmotnoprávných predpisov alebo Správneho poriadku alebo iného procesného predpisu. Po citácii ust. § 59 stavebného zákona žalovaný ďalej konštatoval, že z predloženého spisového materiálu vyplýva, že navrhovaná stavba nebola posudzovaná príslušným správnym orgánom v zmysle zákona EIA, pretože svojim rozsahom nespĺňa kritériá posudzovania v zmysle uvedeného zákona, a preto žalobcovi neprislúcha postavenie účastníka konania v predmetnom stavebnom konaní ani podľa ust. § 59 ods. 1 písm. c) stavebného zákona.

3. Žalobca sa včas podanou žalobou domáha zrušenia rozhodnutia žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa a vrátenia veci správne orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalobca predovšetkým poukazuje na potrebu uplatniť zásadu širšieho chápania pojmu „účastník správneho konania“ vychádzajúc aj z výkladu ust. § 14 Správneho poriadku. Pri zisťovaní okruhu účastníkov správneho konania podľa mienky žalobcu nemožno reštriktívne vychádzať z vymedzenia okruhu osôb ustanovených v osobitnom predpise. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na nálezy Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 197/2020-52 zo dňa 13.01.2011, č. k. I. ÚS 223/09-131 zo dňa 27.05.2010 ako aj čl. 2 písm. a) Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy (2004) 20 o súdnom prieskume správnych úkonov a Odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy (87) 16 o administratívnych konaniach, ktoré sa týkajú veľkého počtu osôb. Žalobca zdôrazňuje, že jedným z hlavných cieľov jeho existencie je ochrana životného prostredia a jeho právna ochrana ako aj kontrola verejných záujmov životného prostredia tam, kde mu to právny poriadok umožňuje. Správne orgány nesprávne a nedôsledne aplikujú predovšetkým právne predpisy na úseku účasti verejnosti a záujmov životného prostredia s tým, že tieto práva sú aj reálne odopreté. Občianske združenia majú pritom legitímne právo vykonávať svoju činnosť smerujúcu k zabezpečeniu a odstráneniu spoločensky nežiadúcich javov. Žalobca ako jadro svojej súčasnej činnosti položil práve právnu ochranu verejných záujmov kontrolou činnosti štátnych orgánov. Žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán je tak subjektom kontrolovaným a žalobca je subjektom kontrolujúcim. Žalobca zdôrazňuje, že má v dôsledku § 19 zákona o životnom prostredí právnu povinnosť upozorňovať príslušné štátne inštitúcie

na poškodzovanie životného prostredia, avšak podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy SR tak môže robiť len v zmysle príslušných vykonávacích predpisov. Žalobca tvrdí, že celá jeho činnosť je súčasným naplnením jeho ústavných práv ale aj zákonných povinností. V danej veci žalobca tvrdí, že aj ust. § 19 zákona o životnom prostredí v spojení s § 178 ods. 3 SSP dávajú ekologickým občianskym združeniam kompetencie kontroly zákonnosti verejných záujmov ochrany životného prostredia. Žalobca nesúhlasí so závermi žalovaného obsiahnutými v napadnutom rozhodnutí, v zmysle ktorých v právnej praxi nestačí dôvodiť tým, že vydané rozhodnutie sa dotkne konkrétnej osoby len nepriamo, napríklad že zasiahne len záujem osoby alebo oprávnený záujem, teda v tomto prípade bližšie nešpecifikovaný environmentálny záujem. Žalobca nesúhlasí s názorom žalovaného, v zmysle ktorého povinnosťou každého účastníka je uviesť konkrétne dôvody, ktoré svedčia o tom, ktoré jeho práva alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím vo veci priamo dotknuté. Takúto argumentáciu považuje žalobca za prenášanie povinností daných správnym orgánom zákonom o životnom prostredí a ostatnými právnymi predpismi na účastníkov konania, čo je jednak v rozpore

so zákonom o EIA ako aj v rozpore so Správnym poriadkom. Účastníctvo žalobcu na základe zákona o EIA je založené, a to z dôvodu, že aj keď sa činnosť nebude posudzovať podľa zákona o EIA, v rámci tohto konania sa vydá rozhodnutie o tom, že sa nebude posudzovať podľa zákona. To však neznamená, že ak v rámci konania o posudzovaní, ktoré zakladá účastníctvo žalobcu na tomto konaní ako aj na všetkých ostatných povolovacích konaniach, je vydané rozhodnutie o tom, že sa nebude posudzovať podľa zákona, zaniká účastníctvo žalobcu. Žalobca v ďalšej časti žaloby poukazuje na ust. § 3 ods. 5, § 47 ods. 3, § 3 ods. 4, § 4 ods. 2 Správneho poriadku zdôrazňujúc, že správny orgán je povinný vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Žalobca na záver konštatuje: „Žalobcovi bolo upreté procesné právo ako účastníkovi konania a s ním úzko súvisiacim právom práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 Ústavy Slovenskej republiky a právom na spravodlivý proces vychádzajúceho z Ústavy Slovenskej republiky“. Záverom poukazuje na čl. 9 Aarhuského dohovoru, ktorý ustanovuje, že každá strana, v tomto prípade Slovenská republika, zabezpečí čo najširší prístup verejnosti pri ochrane práva na ochranu životného prostredia, a to najmä prístup k procesu preskúmania pred súdom a/alebo iným nezávislým a nestranným orgánom ustanoveným na základe zákona. Štát a následne aj štátne orgány majú zákonný záväzok zabezpečiť čo najširší prístup verejnosti a zo skúseností žalobcu štátne orgány, v tomto prípade aj žalovaný, túto zákonnú povinnosť nedodržiava.

4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžp/21/2012 z 27.06.2013, zo záverov ktorého plynie, že zo žiadneho zákona SR a ani Aarhuského dohovoru nevyplýva právny nárok občianskeho združenia zainteresovanej verejnosti, aby ich pripomienkam, ktoré podávajú v procese posudzovania vplyvu na životné prostredie, bolo vyhovené. Účelom prístupu k informáciám o účasti verejnosti na rozhodovacom procese ako aj prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia zaručených týmto dohovorom je, aby sa verejnosť mohla nielen vyjadriť, ale najmä prostredníctvom odborníkov z oblasti životného prostredia predložiť kvalifikované pripomienky tak, aby sa hodnotiaci proces viedol v odbornej vecnej rovine vzhľadom k cieľu. Ďalej žalovaný poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/208/2015 z 24.08.2016, v zmysle ktorého fyzická alebo právnická osoba musí tvrdiť, že bola ukrátená na svojich právach. Súdna prax trvá na tom, že k ukráteniu musí dôjsť na subjektívnych právach žalobcu. Pojem „svojich právach“ (subjektívnych právach) treba vysvetľovať reštriktívne. Musí ísť o práva a nie o záujmy alebo oprávnené záujmy. Toto subjektívne právo sa opiera alebo vychádza zo všeobecne záväzného právneho predpisu.

5. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného opakuje podstatu skutkových a právnych dôvodov, ktoré obsiahol v podanej žalobe.

6. Žalovaný v duplike k replike žalobcu uvádza, že nesúhlas žalobcu s právnym názorom odvolacieho orgánu a jeho neprijateľnosť pre žalobcu nie je v danej veci právne relevantnou námietkou, ktorá by mohla niečo zmeniť na skutkových zisteniach a právnych záveroch žalovaného uvedených v žalobou napadnutom rozhodnutí.

7. Krajský súd v Žiline, ako správny súd, prejednal vec na nariadenom pojednávaní dňa 15. novembra 2022 za splnenia procesných podmienok stanovených v ust. § 107 ods. 1 písm. a) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), preskúmal rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa

ako aj rozhodnutie žalovaného podľa ust. § 177 ods. 1 v medziach žalobných bodov (§ 134 ods. 1 a § 183 SSP) a dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo potrebné zrušiť podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP z nasledovných dôvodov:

8. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

Podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP právny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1 Správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

9. Správneho súdu v prvom rade prináležalo vysporiadať sa s námietkou nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného.

10. Jedným z imanentných predpokladov činnosti správneho orgánu je danosť atribútu preskúmateľnosti správneho aktu orgánu verejnej správy, a to z hľadiska požiadavky zrozumiteľnosti správneho aktu (jazykovej aj logickej) a požiadavky na určitú kvalitu i kvantitu dôvodov v ňom obsiahnutých. Je potrebné mať na pamäti, že odôvodnenie rozhodnutia plní niekoľko funkcií, predovšetkým má presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia. Tým sa naplňuje jedno

zo základných pravidiel konania - posilňovať dôveru občanov v správnosť rozhodovania, aby prijaté rozhodnutia fyzické a právnické osoby viedli k dobrovoľnému plneniu povinností. Ďalšou funkciou je kontrolná funkcia predovšetkým tých orgánov, ktoré budú rozhodnutie prípadne preskúmať. Presvedčivé odôvodnenie tak môže zamedziť zbytočnému uplatňovaniu opravných prostriedkov. Ak atribút preskúmateľnosti odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu nenaplňuje, potom správny súd nemôže správny akt preskúmať, nemôže si správny súd na závere správneho orgánu vybudovať svoje úvahy o veci a ani účastníci proti nemu nemôžu náležite formulovať žalobné námietky. Preskúmateľnosť správneho aktu orgánu verejnej správy je predpokladom predovšetkým pre to, aby sa účastník mohol domáhať svojich práv na správnom súde; ak taký predpoklad nie je naplnený, nemôže práve z tohto dôvodu správny akt obstať.

11. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je správnym aktom vydaným orgánom verejnej správy v konaní podľa stavebného zákona, na ktoré je potrebné, ako je zrejmé z cit. ust. § 140 stavebného zákona, aplikovať ustanovenia Správneho poriadku, musí čo do formálnych i obsahových náležitostí primerane naplňovať zákonné minimum požiadaviek na rozhodnutie správneho orgánu, ako je definované v citovaných ust. § 46 a § 47 ods. 3 Správneho poriadku, ktoré zakotvuje požiadavky pre rozhodnutie správneho orgánu vydané v správnom konaní.

12. Je pritom potrebné zdôrazniť, že úlohou správneho súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ani odstraňovať vlastným zistením formálne i obsahové vady správneho aktu a postupu správneho orgánu, ale preskúmať zákonnosť správnych aktov, teda či kompetentné orgány

pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné právne predpisy, vrátane predpisov vnútroorganizačných. Jedným z esenciálnych predpokladov prieskumnej činnosti súdu je pritom také odôvodnenie rozhodnutia, resp. opatrenia správneho orgánu, ktoré poskytuje správne mu súdu dostatočný základ pre preskúmanie rozhodnutia napadnutého žalobou.

13. Správny súd z obsahu administratívneho spisu, zo stanoviska žalobcu ku konaniu o nepriznaní postavenia účastníka stavebného konania doručeného správne mu orgánu prvého stupňa dňa 25.09.2020 a obsahu odvolania žalobcu doručeného správne mu orgánu prvého stupňa dňa 03.12.2020 zistil, že žalobca svoje účastníctvo v stavebnom konaní odôvodňoval nielen poukazom na ust. § 14 ods. 1 Správneho poriadku ale aj poukazom na ust. § 178 ods. 3 a § 7 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a ust. § 19 zákona č. 17/1992 Zb. o životnom prostredí. Žalobca dôvodil, že je nositeľom zákonného práva kontrolovať verejné záujmy životného prostredia v zmysle § 14 Správneho poriadku v spojení s § 178 ods. 3 Správneho súdneho poriadku. Podľa § 19 zákona o životnom prostredí č. 17/1992 Zb. má žalobca zároveň povinnosť ohlásiť podozrenie z porušenia verejných záujmov životného prostredia orgánom štátnej správy. Keďže je žalobca oprávnený podať správnu žalobu pre nedodržanie verejných záujmov životného prostredia, podľa mienky žalobcu z toho konkludentne vyplýva, že musí overenie týchto verejných záujmov skúmať už v samotnom konaní. Keďže podľa § 126 ods. 1 stavebného zákona má stavebný úrad povinnosť skúmať splnenie aj verejných záujmov životného prostredia, jedná sa o konanie, voči ktorému je žalobca zákonom poverený vykonávať kontrolu pozície účastníka konania a povinnosť upozorňovať na možné porušenie verejných záujmov životného prostredia. Správny orgán prvého stupňa, ako aj žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia v podrobnostiach zdôvodnili, prečo žalobcovi neprináleží postavenie účastníka stavebného konania v zmysle ust. § 59 ods. 1 písm. c) stavebného zákona a z akého dôvodu nie je možné v prejednávanej veci aplikovať širšie vymedzenie účastníka konania dané ust. § 14 ods. 1 Správneho poriadku. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia sa však nijak nevysporiadal s odvolacou námietkou, v zmysle ktorej prináleží žalobcovi postavenie účastníka stavebného konania pri aplikácii ust. § 14 Správneho poriadku v súbehu s ust. § 178 ods. 3 Správneho súdneho poriadku a ust. § 19 zákona o životnom prostredí. V tejto súvislosti správny súd podotýka, že odvolacia námietka žalobcu bola relevantná (t. j. týkajúca sa veci) a zároveň konkrétna (t. j. formulovaná dostatočne jasným spôsobom). Za relevantnú možno podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu (napr. vo veciach Hiro Balani v. Španielsko, § 28; Bochan v. Ukrajina, § 84; Krasulya v. Rusko, § 52) považovať taký argument, ktorý ak by bol vyhodnotený ako „opodstatnený“ (vecne správny), mal by vplyv na výsledok rozhodnutia vo veci. Z námietkami takéhoto charakteru, ako je zrejme z ustálenej judikatúry Európskeho súdu a Ústavného súdu SR, je povinný sa orgán verejnej správy (ako aj súd) vecne vysporiadať. Na tomto mieste správny súd zdôrazňuje, že to, že je námietka relevantná a konkrétna, ešte nesvedčí aj o „opodstatnenosti“ (well-founded), resp. vecnej správnosti argumentu. Posúdenie „opodstatnenosti“ inak relevantného a inak relevantnej a konkrétnej námietky musí však byť predmetom úvah orgánu verejnej správy.

14. Žalobca mal dostať vzhľadom na vyššie uvedené právno-teoretické postuláty konkrétnu odpoveď na svoju námietku, v zmysle ktorej má žalobcovi prináležať postavenie účastníka stavebného konania ako neštátnemu subjektu kontroly zákonnosti verejných záujmov životného prostredia, a to na základe ust. § 14 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s ust. § 178 ods. 3 a § 7 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a ust. § 19 zákona o životnom prostredí. Pokiaľ sa žalobca s uvedenou odvolacou námietkou nevysporiadal, porušil citované ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku.

15. Z uvedených dôvodov správny súd musel pristúpiť k zrušeniu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného s poukazom na cit. ust. § 191 ods. 1 písm. d) SSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie v zmysle cit. ust. § 191 ods. 4 veta prvá SSP. V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného v intenciách záväzného právneho názoru správneho súdu opätovne o odvolaní žalobcu rozhodnúť a svoje rozhodnutie odôvodniť v súlade s cit. ust. § 46 a § 47 ods. 3 Správneho poriadku.

16. Vzhľadom na zrušenie rozhodnutia žalovaného pre nepreskúmateľnosť sa správny súd nevysporiadal s ďalšími žalobnými námietkami, ktoré je za tohto stavu potrebné považovať za predčasné.

17. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal voči žalovanému právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca odo dňa jeho doručenia. Kasačná sťažnosť sa podáva Krajskému sudu v Žiline. O kasačnej sťažnosti rozhoduje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konanie o správnej žalobe v sociálnych veciach alebo konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.

Kasačnú sťažnosť možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správnomu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.